

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **A. H.**, zast. JUDr. Rostislavem Netrvalem, Ph.D., advokátem se sídlem Zlatnická 78/I, Klatovy, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2016, č. j. KUJCK 146626/2016/ODSH, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 4. 2017, č. j. 50 A 1/2017 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Strakonice ze dne 25. 8. 2016, č. j. MUST/040908/2016/OD/tic (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byly zamítnuty námitky a provedený záznam 12 bodů byl ke dni 18. 12. 2012 potvrzen.

[2] Námitky nicotnosti vyhodnotil soud jako nedůvodné. Poukázal na rozdíl mezi nicotností a nezákonností s odkazem na § 77 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). O věcné příslušnosti žalovaného k vydání napadeného rozhodnutí nebylo pochyb a ani stěžovatel ji nezpochybňoval. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo vadami, které by jej činily vnitřně rozporným či právně nebo fakticky neuskutečnitelným. Současně bylo postaveno najisto, že napadené

rozhodnutí splňuje všechny zákonem stanovené obsahové i formální požadavky na rozhodnutí.

[3] Stěžovatel spatřoval nicotnost ve skutečnosti, že provedené záznamy bodů vycházejí z nezákonných rozhodnutí v jednotlivých přestupkových řízeních. Již v průběhu správního řízení namítal nicotnost bloků v souvislosti s jejich manipulací, o které se dozvěděl až v rámci správního řízení. Námitky však dle soudu nesměřovaly k nicotnosti, ale k nezákonnosti. Ani tu však soud přezkumem napadeného rozhodnutí neshledal. Stěžovatel, ať již vědomě či nevědomě, soustavně ignoroval rozdíl mezi řízením o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů a řízením o přestupku, kdy je prokazován skutkový stav věci.

[4] Dle § 123f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“) platí, že *nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.* Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je při zaznamenávání bodů vázán přílohou k zákonu, která v tomto nepřipouští žádné správní uvážení. Zákon proto upravuje možnost, jak se může řidič proti zaznamenaným bodům ohradit, tj. písemnými námitkami, které jsou *de facto* žádostí ve smyslu § 44 a § 45 správního řádu a úřad je musí vždy náležitě posoudit dle jejich skutečného obsahu. Při posuzování důvodnosti námitek správnímu orgánu nepřísluší přezkoumávat jakékoli z rozhodnutí dle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu. V rámci posuzování se může zabývat pouze tím, zda dané rozhodnutí, které bylo podkladem pro záznam bodů, skutečně je v právní moci a zda byly body zaznamenány správné osobě a ve správné výši, přičemž je i nadále vázán pravomocným rozhodnutím, na jehož základě k zaznamenání bodů došlo. Dle § 73 odst. 2 správního řádu platí, že pravomocné rozhodnutí je závazné pro účastníky řízení, v němž bylo vydáno, a pro všechny správní orgány. V průběhu řízení o námitkách se tedy zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, což dokládá i judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44).

[5] Správní orgány si vyžádaly kopie rozhodnutí vydaných v blokovém řízení, které byly porovnávány s oznámeními příslušných orgánů k záznamu v registru řidičů, přičemž nebyl zjištěn nesoulad v žádném z jejich podstatných náležitostí. Správními orgány bylo konstatováno, že bloky vykazují všechny obsahové náležitosti výroku dle § 77 správního řádu. Rovněž shledaly existenci způsobilého podkladu pro záznam bodů, tj. pravomocná rozhodnutí ve smyslu § 123b odst. 1 a odst. 2 zákona o silničním provozu.

[6] Stěžovatel po žalovaném nemohl požadovat zjišťování skutkového stavu v jednotlivých a pravomocně ukončených věcech. Správním orgánům nepřísluší hodnotit postupy policie. Bylo nutné vycházet výlučně z podkladů ve spisovém materiálu v návaznosti na zásadu presumpce správnosti aktů veřejné moci (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010 - 81). Lze dovodit, že stěžovatel svým podpisem vyjádřil ve všech uvedených případech souhlas se samotným blokovým řízením, s výší pokuty, jejím zaplacením, ale také s tím, že přestupek je spolehlivě zjištěn. Právě tato skutečnost je napadeným rozhodnutím konstatována. Byl-li stěžovatel opačného názoru, tj. spatřoval-li

ve skutkových zjištěních pochybení, mohl a měl je uplatnit na místě a nepřipustit vyřízení věcí v blokových řízeních. Tento postup však stěžovatel nezvolil, což nelze přičítat k tíži správním orgánům. Stěžovatel se svým postupem v blokových řízeních vzdal práva na zajištění dalších důkazních prostředků pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení. Povaha blokového rozhodnutí jednoznačně vylučuje, aby stěžovatel dal souhlas s vyřízením přestupku v blokovém řízení a následně zpochybňoval závěry v něm učiněné.

[7] S tvrzenou manipulací s blokem ze dne 28. 6. 2012 se soud neztotožnil. Z kopie bloku není zřejmé, že by blok byl dopisován odlišným písmem. Skutečnost, že identifikační údaje (jméno, bydliště) jsou uvedeny velkým tiskacím písmem (tzv. majuskulí) a popis přestupkového jednání malým tiskacím písmem (minuskulí), nesvědčí o žádné manipulaci. Šlo zřejmě o snahu policisty, který blok vyplňoval, o čitelnost bloku, resp. o úspornost, neboť minuskule je prostorově úspornější než majuskule, což je při možnostech pokutového bloku poměrně významnou skutečností. Nejedná se ani o jiný druh písma, neboť celý blok byl vyplněn písmem tiskacím, v popisné části ve formě minuskule. Tiskací písmo ve formě majuskule je naopak lépe čitelné, k vyplňování se na formulářích běžně používá, není důvod se nadměrně pozastavovat nad jeho užitím při vyplňování osobních údajů stěžovatele.

[8] Je sice nutné trvat na čitelnosti a srozumitelnosti údajů na bloku zapsaných, žádný právní předpis však osobě vyplňující blok neukládá, jakým typem písma blok vyplnit, resp. nestanovuje povinnost užít pouze jednoho typu, potažmo druhu písma. Ani v případech, kdy by blok byl vyplněn z části písmem tiskacím a z části psacím, nelze jen na základě takové skutečnosti usuzovat bez dalšího na následnou manipulaci s blokem (srov. blok ze dne 21. 11. 2012). Dovedeno *ad absurdum*, dokonce ani užití jiné barvy psacího prostředku by bez dalšího neznamenalo, že blok byl manipulován.

[9] Soudu nebylo zřejmé, jaké skutečnosti měly nastat až po samotném blokovém řízení. Mimo „dopisování“ do bloku, se kterým se již vypořádal, žádné jiné později nastalé skutečnosti ze správního spisu ani z tvrzení stěžovatele nevyplývají.

[10] Odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu označil soud za absolutně neurčité. Soud je s judikaturou obeznámen, ale není si vědom žádného rozhodnutí, které by povinnosti správních orgánů ve vztahu k přezkumu pokutových bloků definoval tak, jak je vnímá stěžovatel.

[11] Neztotožnil se ani s tvrzením, že se stěžovatel o zápisu bodů a o jednotlivých skutcích dozvěděl až z oznámení o dosažení 12 bodů v kartě řidiče a až poté mohl konat kroky ke zjednání nápravy. Ze spisového materiálu je zřejmé, že sporované pokutové bloky byly řádně vyplněny a splňují všechny požadavky na ně kladené po stránce formální i materiální. Ve všech případech stěžovatel souhlasil s blokovým projednáním a bloky po vyplnění náležitých údajů sám podepsal, nelze pochybovat, že si měl a musel být vědom spáchání jednotlivých přestupků. Měl-li jakékoli pochybnosti, mohl požádat zasahující policisty o vysvětlení, případné nesrovnalosti měl uplatnit při seznámení se s blokem na místě a následně je uvést do vyjádření. Pokud by u něj pochybnosti přetrvávaly, nemusel souhlasit s projednáním přestupku na místě v blokovém řízení. Nic z toho však stěžovatel

neučinil a bloky podepsal, čímž vyjádřil souhlas s projednáním přestupků v blokovém řízení a současně potvrdil správnost údajů v něm uvedených.

[12] Tvrzení, že stěžovatel vycházel ze sdělení policistů, kteří ho měli ujistit, že jím spáchaný přestupek nebyl spojen se zápisem bodů, nemohl soud akceptovat. Platí, že policisté nemají právním předpisem stanovenou povinnost sdělovat počty bodů za přestupková jednání, přičemž body jsou zapisovány až příslušným obecním úřadem s rozšířenou působností, a to na základě oznámení nebo rozhodnutí příslušného orgánu. Navíc je třeba připomenout, že stěžovatel, jakožto držitel řidičského oprávnění, musí být znalý dopravních předpisů, jejichž součástí je i příloha vybraných přestupkových jednání, za která jsou zapisovány body do registru řidičů. Jelikož stěžovatel namítaná přestupková jednání prokazatelně spáchal, mohl si snadno ověřit, kolik je za který přestupek započítáváno bodů. Skutečnost, že tak neučinil, nelze klást k tíži správním orgánům.

[13] Stěžovatel navrhoval provést důkaz, lékařské potvrzení, které jej zprošťovalo povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a to vyžádáním od Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, k níž byl zaslán na žádost v rámci přezkumu některých přestupků. Chtěl jím prokázat, že v době, kdy se měl dopustit několika přestupků, se jich dopustit nemohl. Stěžovatel však zasahujícím policistům ani v jednom případě neprokázal jakýmkoli lékařským osvědčením, které by jej vyvazovalo z povinnosti být za jízdy připoután pásy. Nejen, že takové potvorní nedoložil, dokonce jej ani netvrdil při vyřizování přestupku v blokovém řízení a svým podpisem vyjádřil souhlas s obsahem bloků, které mu klady za vinu spáchání přestupku spočívajícího právě v nepřipoutání se bezpečnostním pásem.

[14] Prováděcím právním předpisem je vyhláška č. 277/2004 Sb., o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „vyhláška č. 277/2004 Sb.), která v příloze č. 4 obsahuje formulář pod názvem lékařské potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů. Cítil-li potřebu řídit bez použití bezpečnostních pásů, uvedené potvrzení musel mít u sebe a prokázat se jím na výzvu policisty. Stěžovatel takovým potvrzením nejen nedisponoval, ale ani jeho existenci při projednávání přestupků nezmiňoval. Na listinu posuzující jeho zdravotní stav poukázal až během správního řízení. Ta však sestává z jednoho odstavce o šesti řádcích, nesplňuje náležitosti stanovené vyhláškou a dokonce ani jednoznačně nedeklaruje, že by stěžovatel nemohl bezpečnostní pásy použít. Lékařské hodnocení je ukončeno slovy: „[Z] *mého pohledu by bylo vhodnější, kdyby jezdil bez pásů…*“

[15] Návrhu na doplnění řízení výslechem stěžovatele soud nevyhověl, protože tento důkaz měl být veden k řízení o přestupcích vyřízených uložením blokové pokuty.

[16] V projednávané věci nebylo pochyb o způsobilosti přezkoumávaných bloků být podkladem pro zápis bodů do registru řidičů, neboť spáchané přestupky byly dostatečně konkrétně vymezeny a vyhovují požadavkům na individualizaci přestupkového jednání. Současně bylo zřejmé komu, kdy a kde a za jaký přestupek byla ta která pokuta v blokovém řízení uložena.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[17] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[18] Nesprávné právní posouzení spatřuje v závěru soudu týkajícího se spáchání přestupků za nepřipoutávání se za jízdy bezpečnostním pásem. Je držitelem lékařského osvědčení, které mu bylo vystanoveno MUDr. R., a právě proto se přestupku dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu nemohl dopustit. Skutečnost, že v jednotlivých případech neměl lékařské potvrzení při sobě, by mohla zakládat maximálně jeho odpovědnost za jiný přestupek (porušení povinnosti mít za jízdy u sebe a na požádání policisty nebo strážníka obecní policie předložit ke kontrole příslušné lékařské potvrzení). Z jednotlivých pokutových bloků však bylo zjištěno, že za takový přestupek stěžovatel nikdy trestán nebyl. Závěr krajského soudu, že nepředložení lékařského potvrzení mělo za následek udělení pokuty za přestupek dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, je nesprávný.

[19] Lékařské potvrzení svým obsahem odpovídá vyhlášce č. 277/2004 Sb. (konkrétně příloze č. 4). Skutečnost, že potvrzení není provedeno v podobě formuláře, nezpůsobuje jeho neplatnost.

[20] Nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, že jako držitel řidičského oprávnění, má být znalý předpisů, včetně předpisů týkajících se přestupků, které jsou spojeny se zápisem bodů do karty řidiče. Takový rozsah znalostí dopravních předpisů není vyžadován v rámci zkoušky odborné způsobilosti při získávání řidičského oprávnění. Není ani součástí výuky v autoškole, ani písemného testu při závěrečných zkouškách či ústní závěrečné zkoušky před zkušebním komisařem.

[21] Po celou dobu správního i soudního řízení uváděl, že při řešení jednotlivých situací došlo k vystavení bloků, které jsou jím sporovány. Vždy byl pokutován za jinou skutkovou podstatu dle sdělení jednotlivých policistů, a proto nikdy neměl důvod jednotlivé bloky přezkoumávat či s nimi nesouhlasit. Nelze k jeho tíži klást neznalost paragrafového znění jednotlivých přestupků.

[22] Krajský soud vůbec nehodnotil žalobní námitku týkající se výše uložených pokut, které vždy odpovídají přestupku nižší závažnosti. V tomto smyslu tedy stěžovatel nemohl jednotlivé rozhodnutí v blokových řízeních fakticky napadnout dříve než v okamžiku, kdy se prvostupňovým rozhodnutím dozvěděl o provedení zápisu 12 bodů v kartě řidiče. Ihned poté činil kroky k napadení jednotlivých rozhodnutí v blokovém řízení, avšak s ohledem na uplynutí lhůty byl neúspěšný. Neměl proto jinou možnost než rozporovat jednotlivá rozhodnutí vydaná v blokových řízeních.

[23] Je přesvědčen o nicotnosti jednotlivých rozhodnutí v rámci blokového řízení spočívající v tom, že rozhodnutí trpí vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Opakovaně namítá jednotlivé vady řízení, a to u blokového řízení ze dne 18. 12. 2012 spáchání přestupku vozidlem registrační značky x, kdy se mělo jednat o vozidlo značky BMW. Stěžovatel nikdy vozidlo značky BMW nevlastnil, ani v dané době takové vozidlo neřídil. K záznamu o blokové pokutě ze dne 24. 8. 2011 namítá dopsání textu do bloku. K přestupkovému jednání ze dne 21. 11. 2012 uvádí, že

zaznamenaná registrační značka vozidla, kterým měl spáchat přestupek, je uvedena nesprávně. Změna písmena v registrační značce vozidla nemůže být vysvětlena pouze tím, že jde o písařskou chybu. Označení registrační značky vozidla je podstatnou náležitostí rozhodnutí o přestupku.

[24] Skutková podstata, z níž krajský soud vycházel, nemá oporu ve spisu, konkrétně v hodnocení přestupkového jednání ze dne 28. 6. 2012 (blok číslo x). Stěžovatel již v přestupkovém řízení namítal manipulaci s konkrétním blokem spočívající v dopsání textu. Rozdílnost textu je patrná ze záhlaví bloku a z popisu skutkové podstaty spáchaného přestupku. Krajský soud provedl jako důkaz správní spis, ve kterém byla založena černobílá kopie tohoto bloku, a dospěl k závěru, že se jedná pouze o rozdílnost ve velikosti písma. Stěžovatel je přesvědčen, že z daného bloku je jasně patrný jiný rukopis i použití jiné psací pomůcky, byť z černobílé kopie není použití jiné psací pomůcky jasně patrné. V rámci správního řízení měly správní orgány k dispozici i barevnou kopii tohoto bloku, ze které byla námitka patrná. Navíc se liší i samotný rukopis vyplněného bloku, přičemž rozdíl v něm nespočívá pouze ve změně velikosti užitého písma. Závěr krajského soudu ohledně správnosti textu ve smyslu jediného pisatele, je nepodložený a jedná se pouze o spekulaci.

[25] Navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[26] Žalovaný ve vyjádření odmítá, že by pokutové bloky byly nezpůsobilým podkladem pro zápis bodů do registru řidičů. Ze všech pokutových bloků je seznatelné jejich sériové číslo, jméno a příjmení přestupce, právní kvalifikace a přesná specifikace jednání, které bylo předmětem přestupků v blokovém řízení. Z pokutových bloků je dostatečně zjistitelná totožnost stěžovatele a nechybí na nich ani jeho podpis.

[27] Blokové řízení je specifickým druhem správního řízení o přestupku, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Tímto rozhodnutím je pokutový blok, kterým se řízení končí. Ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení je podmínkou *sine qua non*, při jejímž splnění se bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou splněny všechny podmínky blokového řízení stanovené v § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích., ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“).

[28] I v případě, že by daná rozhodnutí obsahovala dílčí nedostatky způsobené tím, že správní orgán ne vždy striktně používal legislativní zkratku, kterou si sám zvolil nebo popisoval přestupková jednání ve zkratkách (např. „BP“ – bezpečnostní pásy, „R“ – rychlost jízdy), zastává žalovaný názor, že tato ryze formální pochybení správního orgánu nemají vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, případně na jejich správnost a nemohou mít ani vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Opačný názor by pak nutně vedl k závěru, že nesoulad rozhodnutí s právními předpisy by mohla způsobit i chybně provedená interpunkce, což žalovaný považuje za zcela absurdní.

[29] V daném řízení byla v původních podkladech jednotlivá přestupková jednání popsána tak, že byl uveden odkaz na příslušné paragrafové ustanovení zákona o silničním

provozu nebo byla přezkoumatelně popsána textově nebo kombinací obou způsobů. Z pokutových bloků lze přezkoumatelně seznat i zákonná ustanovení, na základě kterých byly ukládány sankce, včetně právního předpisu. Jakékoliv nesrovnalosti či nejasnosti mohl odvolatel na místě blokového řízení uplatnit při seznamování se s obsahem pokutového bloku, což však z nezjištěných důvodů neučinil a naopak svým podpisem souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení a potvrdil údaje na blocích uvedené.

[30] Namítanou nicotnost odmítá. O věcné příslušnosti správních orgánů v dané věci není pochyb. Rozhodnutí netrpí ani vadami, které by jej činily zjevně rozporným, právně či fakticky neuskutečnitelný, anebo jinými vadami, pro které by jej nebylo možné vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost není seznatelná ani z jednotlivých rozhodnutí v blokovém řízení.

[31] Záměna písmena v registrační značce vozidla nebyla policejním orgánem „pouze“ následně nahlášena jako registrační značka odpovídající registrační značce ve vlastnictví stěžovatele. Upřesnění registrační značky v době spáchání přestupkového jednání bylo přezkoumatelně zdokumentováno sdělením o nezahájení přezkumného řízení orgánem policie. Bylo jím konstatováno, že se jedná pouze o administrativní nedostatek nemající vliv na zákonnost rozhodnutí. K chybnému zápisu došlo při automatické generaci v počítačovém systému, kterou se nalézací správní orgán v průběhu řízení zabýval a přezkoumatelně své závěry zanesl i do odůvodněné napadeného rozhodnutí. Navíc původní rozhodnutí ve věci bylo zrušeno z důvodu nevyjasnění nesrovnalostí mezi záznamy na pokutovém bloku oproti původně zaslanému oznámení o uložení pokuty. Jednalo se ze strany správního orgánu pouze o nedostatečné vypořádání jedné z námitek.

[32] Nesprávnost pokutového bloku spočívající v uvedení jiné registrační značky vozidla byla následně napravena a nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí. Z bloku byly všechny skutečnosti zřetelné, jednalo se o způsobilý podklad pro zápis bodů do registru řidičů. Z charakteru námitkového řízení plyne, že registrační značka není ani podstatnou náležitostí rozhodnutí (bloku). Plně postačí, aby z bloku bylo možné dovodit komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena i v případě, že by na něm registrační značka nebyla uvedena vůbec.

[33] Lékařské potvrzení MUDr. R. nesplňuje požadavky na formu ani obsah stanovené vyhláškou č. 277/2004 Sb. Stěžovatel navíc ani v jedné z projednávaných věcí netvrdil jeho existenci, ať už fyzickým předložením nebo alespoň konstatováním, že existuje. Z lékařského závěru nadto nevyplývá, že by stěžovatel nemohl bezpečnostní pásy použít. Pokud by se nejednalo o trvalý stav, muselo by být potvrzení časově omezeno. Správní orgány se přezkoumatelně vypořádaly se všemi námitkami stěžovatele, včetně těch týkajících se manipulace s pokutovými bloky (rozdílnost velikosti písma na bloku, odlišný rukopis, rozdílnost barev psacích pomůcek), s čímž se ztotožnil i krajský soud.

[34] Navrhuje kasační stížnost pro nedůvodnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[35] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[36] Namítanou nepřezkoumatelnost neshledal. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[37] Veškerá výše uvedená kritéria rozsudek krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí, které je dostačujícím způsobem odůvodněno. Z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Své závěry uvedené v odůvodnění rozsudku opírá o dostatečně zjištěný skutkový stav plynoucí ze spisového materiálu.

[38] Krajský soud se nevypořádal s námitkou týkající se výše uložených pokut. Nejvyšší správní soud z obsahu žaloby ověřil, že tvrzená námitka nebyla obsahem žaloby. Nevypořádání neuplatněné námitky nelze krajskému soudu klást k tíži.

[39] Dále se soud zabýval námitkou nicotnosti jednotlivých rozhodnutí.

[40] Dle § 77 správního řádu je nicotné takové rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.

[41] Věcná příslušnost správních orgánů není v řízení sporná. Rozhodnutí netrpí vadami, které by jej činily vnitřně rozpornými ani právně či fakticky neuskutečnitelnými. Stěžovatel nicotnost spatřuje ve vadách týkajících se jednotlivých bloků, jež nesprávně podřazuje pod vady, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Konkrétně v nesprávném uvedení registrační značky vozidla na jednom bloku, na dalším v chybném označení tovární značky vozidla a na třetím v dopsání textu do bloku. Takové vady však nicotnost rozhodnutí nezpůsobují, ta je vyhrazena jen vadám nejtěžším, v jejichž důsledku ani o rozhodnutí nelze hovořit. Stěžovatelem uváděné vady by mohly mít způsobit nanejvýš nezákonnost rozhodnutí, ke které se soud vyjádří dále.

[42] Stěžovatel skutečně nerozlišuje mezi povahou blokového řízení o přestupku a povahou nyní posuzovaného správního řízení. Podle § 84 odst. 1 a odst. 2 zákona o přestupcích lze *přestupek projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit. Proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat.* Podle § 85 odst. 3 a odst. 4 zákona o

přestupcích *nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. Převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí. … Na pokutových blocích se vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.* V § 84 odst. 1 zákona o přestupcích jsou tedy zakotveny tři podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení spočívající ve spolehlivém zjištění přestupku, nedostatečnosti vyřízení domluvou a v ochotě obviněného z přestupku pokutu zaplatit.

[43] V usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, rozšířený senát zdůraznil, že právě ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení je podmínkou *sine qua non* blokového řízení, při jejímž splnění se bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou splněny všechny podmínky blokového řízení stanovené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. S ohledem na zásadu *vigilantibus iura* se obviněný z přestupku udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení, akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku a jeho právní kvalifikaci, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení (srov. odstavce 30 – 32 usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 1 As 21/2010). Po potvrzení o převzetí pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu již orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení nevyhledávají žádné důkazní prostředky a neprovádějí dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci. (srov. odstavce [27] a [28] usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 1 As 21/2010).

[44] Stěžovatel nezpochybňuje, že souhlasil s projednáním přestupků v blokovém řízení. Svůj souhlas stvrdil podpisem na jednotlivých blocích. Udělením souhlasu jako podmínky *sine qua non* k nabytí právní moci pokutového bloku tak rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl jakékoli pochybnosti během projednání přestupků na místě, popř. v rozhodné době skutečně disponoval lékařským potvrzením, v důsledku kterého nebyl povinen se poutat bezpečnostními pásy, neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení správního řízení o přestupcích.

[45] Nesouhlas se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích nelze úspěšně uplatňovat v posuzovaném řízení, neboť směřuje proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší

přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16).

[46] V tomto řízení již proto nelze ani dodatečně prokazovat, eventuálně vyvracet existenci a pravost lékařského potvrzení. Soud souhlasí s tvrzením žalovaného, že námitky o existenci lékařského potvrzení, vzhledem ke skutkovému a právnímu přezkumu podkladových pravomocných rozhodnutí pro zapsání bodů do registru řidičů, není příslušný vypořádat. Pokud se krajský soud vyjádřil k povaze lékařského potvrzení, učinil tak pouze nad rámec rozhodovacích důvodů.

[47] Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře vychází z premisy, že v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení pouze posouzení toho, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. např. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet bodů odpovídá spáchanému přestupku, zda je uvedeno protiprávní jednání. V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno namítat, že řidič žádný přestupek nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.

[48] Povinností správního orgánu v řízení o námitkách bylo zabývat se odstraněním rozporů ve spisovém materiálu a doplněním spisového materiálu o důkazy ozřejmující specifikaci přestupku (pokutové bloky, z nichž by bylo zřejmé, pro jaký přestupek bylo blokové řízení vedeno, srov. rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103).

[49] Obsahem správního spisu jsou fotokopie všech pěti pokutových bloků i oznámení o uložení pokut v blokových řízeních vystavených Policií ČR.

[50] Dle § 85 odst. 4 zákona o přestupcích se *na pokutových blocích vyznačí komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.* Uvedení registrační značky vozidla není zákonnou náležitostí pokutového bloku. Chybně zapsanou registrační značku vozidla na jednom pokutovém bloku (uvedení písmena „P“ místo „C“, číslice se shodují) a nesprávně uvedenou tovární značku vozidla na jiném bloku, lze s odkazem na vyjádření Policie ČR vyhodnotit jako administrativní chybu, která neměla vliv na jejich zákonnost. Na všech blocích (včetně těch s administrativními chybami) je uveden jako řidič vozidla stěžovatel (totožné jméno, příjmení, datum a místo narození i místo trvalého pobytu), který s uložením blokové pokuty souhlasil. Z namítané nepřesnosti nelze bez dalšího dovodit, že se stěžovatel daného přestupku nedopustil.

[51] Z kopie bloku ze dne 28. 6. 2012 založené ve spisu vyplynulo, že jeho horní část (jméno, příjmení, datum narození a bydliště přestupce) je vyplněna velkými tiskacími písmeny, zatímco dolní část (doba, místo a popis přestupkového jednání) je vyplněna malým tiskacím písmem. Odlišnost velikosti písma však nelze vyhodnotit jako odlišnost ve druhu písma, jak navrhuje stěžovatel. Naopak, Nejvyšší správní soud souhlasí s tvrzením krajského soudu, že velké tiskací písmo je lépe čitelné, a proto jsou jím vyplněny důležité identifikační údaje. Odlišnosti rukopisu ani jiné psací pomůcky nejsou ze spisu patrné. Tuto námitku považuje soud za zjevně účelovou.

[52] Na blocích je přesně, a to jak slovně, tak i ustanovením zákona, identifikován přestupek, kterého se stěžovatel dopustil. Tvrzení, že mu policisty byla sdělena jiná skutková podstata, než jaká je uvedena na blokových pokutách, není žádným způsobem podloženo a nelze je přezkoumat.

[53] Předložené pokutové bloky jsou v právní moci, svědčí jim presumpce správnosti a tvoří dostatečný právní poklad pro záznam bodů do registru řidičů ve smyslu § 123a a násl. zákona o silničním provozu.

[54] Zásada *vigilantibus iura* platí i v tomto případě, proto nelze k tíži správním orgánům přičítat to, že si stěžovatel nebyl vědom toho, že se spáchanými přestupky je spojen nejen peněžitý trest, ale rovněž i zápis bodů do karty řidiče. Skutečnost, že tyto informace nejsou např. součástí výuky v autoškole, není pro posouzení nyní projednávané věci rozhodná.

[55] Námitku dopsání textu do blokové pokuty ze dne 24. 8. 2011 uplatnil stěžovatel poprvé až v řízení o kasační stížnosti. Nebyla vznesena v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tomu nic nebránilo. Nejvyšší správní soud se při hodnocení této námitky přidržel ustálené judikatury. Například ve svém rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155 (publ. pod č. 1743/2009 Sb. NSS) uvedl, že „[u]*stanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nesleduje restrikci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby na principu vigilantibus iura uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem prvé instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponesou případné nepříznivé následky s tím spojené. Korektiv takto zavedené koncentrace řízení, vyjádřený slovy ´ač tak učinit mohl´, je naplněn nejen tehdy, když žalobce určitou námitku objektivně v žalobním řízení uplatnit nemohl, ale též tehdy, kdy by její (objektivně možné) uplatnění nebylo, s ohledem na kontext věci, racionální. O takový případ jde za situace, kdy v době podání žaloby existuje k určité otázce ustálená a jednotná soudní judikatura, avšak v mezidobí dojde k jejímu zásadnímu a překvapivému obratu, který žalobce nemohl, ani při vynaložení veškeré bdělosti a odborné péče, předvídat. Odkazuje-li nově uplatněná kasační námitka na tento případ, nelze ji odmítnout jako nepřípustnou dle § 104 odst. 4 s. ř. s.*“ (obdobně též např. v rozsudku ze dne 22. 9. 2004 č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publ. pod č. 419/2004 Sb. NSS). V souzeném případě stěžovatel neuvádí žádné okolnosti, které mu zabránily uplatnit jím tvrzený důvod nezákonnosti již v řízení před krajským soudem, a nenamítá ani existenci zásadního a překvapivého obratu ustálené soudní judikatury.

[56] Pro uplatnění výše specifikované námitky v řízení před krajským soudem neexistovala na straně stěžovatele žádná překážka a její uplatnění až v řízení o kasační stížnosti je nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se jí tedy nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[57] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[58] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[59] Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jemu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu